

MIRACLES

De sants, com de gairebé tot, n'hi ha de moltes classes. Sant Magí és un d'aquells que va renunciar a la vida mundana per dedicar-se a fer penitència i vida solitària en una cova de les muntanyes de la Brufaganya. Una ocupació, o millor dit, una desocupació ben poc entretinguda. Potser per aquesta raó es va especialitzar en fets miraculosos. La seva fama va arribar molt lluny gràcies als prodigis que tot sovint obrava per guarir principalment aquells qui havien estat posseïts pel dimoni. Resulta fàcil imaginar-se el mateix Satanàs amb els pèls de punta cada cop que sentia el nom de Sant Magí.

Pel nostre Sant no hi havia ni sequera, ni malalties incurables, ni reixes blindades. Va guarir la filla del governador de Tarragona i va esquivar els seus carcellers quan va ser empresonat per ordre del mateix governador. També és fàcil de comprendre la desesperació del capità manaies quan veia que l'ermità se li escapava per tot arreu i no hi havia manera humana de retenir-lo.

Malgrat tots aquests fets extraordinaris que envolten la vida i la llegenda de Sant Magí, el refranyer popular no és precisament pietós amb la seva diada. Diuen les males llengües que el 10 d'agost no es pot fer gairebé res:

"Aigua de Sant Magí, no dóna pa i lleva vi."

"Sagnia per Sant Magí, no la vull jo per a mi."

"Purga per Sant Magí, porta a mala fi."

"Migdiada de Sant Magí, emborratxa més que el vi."

Queda ben clar: l'aigua fa granotes, la sagnia fa hemorràgies, la migdiada fa venir mal de cap i la purga... diarrea.

Però, superades les males astrugàncies, no hi ha dubte que la diada de Sant Magí pot resultar perfecta en moltes altres coses. L'entrada de l'aigua, l'olor de l'espígol, la trobada amb els amics... Tot això només succeeix cada 19 d'agost. I cada any és una mica millor que l'anterior. Com si fos un nou prodigi del Sant.

El fet de tenir una Associació d'Amics de Sant Magí que treballa des de diversos fronts per tirar endavant la festa un any més és com un miracle.

Aplegar ruquets de tots els tamanys al final del segle XX és com un miracle.

La reunió de cerverins vinguts de tot arreu, compartint sopar i records a la plaça Major, és com un miracle.

I la coca? Aconseguir que algú pagui més de vint mil pessetes per una coca és una mostra evident que Sant Magí continua en actiu i que els miracles encara existeixen.